

MIÐVIKAN

1111 skippund og 25 fót av lýsi. Vit høvdu lýsismeltari umborð. Ein gjáarmaður, sum var við, dugdi so væl at fáast vit hetta.

Tað varð lagt til um náttina, tí veðrið bleiv so ringt. Onkur náttin var so mikið ringt, at vit fingi ikki lagt skipið uppí ættina. Tá máttu vit liggja spakuliga undan. Seglini vóru uppi og so mátti tann, sum stýrði ansa væl eftir, at seglini ikki fóru at flaksa. Tá kundu bummar og annað brotna.

Eg minnst tað eina kvøldið, tað varð avloyst. Veðrið var so mikið ringt, at tað var ikki ein og hvør, sum kundi fara til róðrið. Ein svágur mín, Poul Veihe, var við og hann stýrði alla náttina.

Vit komu so gjøgnum tað veðrið, men vit fingi eina ringa ferð av Kappanum og heim til Føroya.

Tað var so myrkt í veðrinum, at vit fingi ongantíð at vita, hvar vit vóru. Vit kundu bara sigla uppá kumpass og logg, sum mátaði teinin, ið vit siglðu.

Men tá ið vit vóru komnir so langt, at roknast kundi við, at vit vóru komnir inn á landgrunnin, tá var loddað. Tá var einki sum æt ekkolodd, so dýpið mátti finnast at blaka eitt lodd við snøri í endanum. So kundi dýpið metast eftir hvussu nógv av snørinum, ið rann út.

Tá fingi vit botn, men tað var djúpt, eini trý stykkir, 180 favnar

Nú var veðrið batnað nokk so nógv, hann var blivin útnyrðingur í ættini.

So tað bleiv siglt víðari. Hetta var í evstu hoyggingartíð. Tá er tað onkur, sum sigur seg kenna hoylukt. Hetta vóru serlig evni, sum summir menn høvdu.

So bleiv skipið lagt til og Emil Djurhuus, bestimaður, fór upp á gossið, tað ovasta á mastrini, og tá rópar hann "Beinisvørð í ein útnyrðing". Hetta var hugaligt at hoyra. Men tað tók framvegis meginpartin av einum samdøgri, áðrenn vit komu inn á fjørðin.

Og so aftur at vaska á sama hátt sum fyrr er greitt frá. Nú var gott at fáa slætt undir fótum.

Mamma græt, tá hon sá so nógvan pening

Pápi sigldi við Ósa tá. Dagin eftir, at vit vóru komnir, komu teir heim av túri og skuldu niður at selja. Pápi hevði hug at vera heima, so eg fór so niður við. Tað var sjálvsagt eisini eitt stórt upplivils hjá mær at sleppa til Bretland og Aberdeen, har vit seldu.

Hendan túrin við Yvonne, fingi vit knapt 1.400 skippund. Vit fingi 6.400 krónur í avrokning og hetta var nógv tá í tíðini. Umframt hevði eg fingið kr. 2.000 á Suðurlandinum. Onkur dagløn var fingin við tilrigging.

Eg fekk so uppperð beint fyri jól, sum var tað vanliga. Eg fekk peningin í ein konvolutt. Tá eg fór heim og legði hann á borðið, fór mamma at gráta. Eina slíka rúgvu av pengum hevði hon ikki sæð fyrr. Tá var tað eisini vanligt, at synir, sum fóru til skips, stuðlaðu heim-inum figgarliga.

Við Agnes Louise

Eg skuldi fara við Yvonne triðja árið, í 1949, men tá fór hon so seint avstað, tí hon skifti til ein størri motor.

Fleiri av manningini fóru við Agnes Louise, og teir bóðu meg um at koma við. Skipari var Lars Larsen, Lars í Gjörðum. Hann átti skipið saman við teimum á Løghamri. Lars var ein ógvuliga álvarsamur maður. Tað eru fáir, sum hava ført sama skip so mong ár, sum hann.

Vit fóru avstað um hálfan mars ella kanska eitt sindur fyrr. Manna-gongdin var tann vanliga. Fyrst at fara á Drelnes at fáa salt og síðani til Havnar at fáa tuberklabevis og so avstað.

Ferðin gekk væl. Vit kastaðu vestan fyri Vestmannaoyggjarnar. Vit høvdu ein rakstur fram við drangunum har og vit fingi 500 stórar toskar. Tá siglast skuldi upp aftur var okkurt galið við motor-inum. Hann kobladi ikki í, so vit máttu heilt til Reykjavíkar at fáa hann gjørdan aftur. Tá kundi vit sigla við seglum. Hetta tók eitt

samdøgur. Vit komu at liggja heilar 9 dagar á Reykjavík, so vit komu at missa nógv fiskari orsakað av hesum breki.

Pengar fyri kjólastykki til mamma

Vit vóru 19 menn, og nógvir vóru ungir. Av manningini vóru 16 por-keningar og 3 vóru av Sandi. Allir vildu hava nakrar krónur, so teir millum annað kundu sleppa í biograf. Tað bleiv til, at vit fingi 10 krónur í part.

Eg keypti fyrst eitt brýni. Skuldi ein flekja, so var tað fremsta treyt at kunna hava knívin hvassan. Hetta kostaði 7 krónur. Fyri restina keypti eg mær eitt glas av mjólk við einum wienarbreyði afturvið. Hetta var gott at fáa, tí mær dámdi so væl wienarbreyð.

Onkrir vildu hava meira av peningi, men Lars var ógvuliga trekur. Honum dámdi ikki drekkari, og hesum kundi vandi vera fyri, um menn fingi ov nógvan pening um hendur. So teir lögdu saman ráð um at fáa ein teirra at fara til Lars um at fáa pening, tí hann ætlaði sær at keypa mammuni eitt kjólastykki. Lars lat sær siga, og so var sloppið, men tað er óneyðugt at siga, at kjólastykki varð ikki keypt!

Vit fóru so út aftur og royndu í Faksabuktini og so aftur á Suðurlandið. Vit fingi onkrar góðar dagar, upp til 1400 fiskar um dagin, so tað var gott. Vit fóru í Faksabuktina og so í Breiðubuktina. Vit fingi onkran hampiligan dag, men tað var smærri fiskur. Men nú fiskaðu vit í felag, so allir fingi tað sama burtur úr.

Vit ætlaðu so at fara eftir norðurlandinum, men tá vit komu norður um, lá ísur líka at landi, so har gjørdist einki, og vit fóru heim. Vit fingi 280 skippund, so hetta gjørdist ikki nakar góður túrur. Men tað hjálpti um, at prísurin var nokk so góður tá.

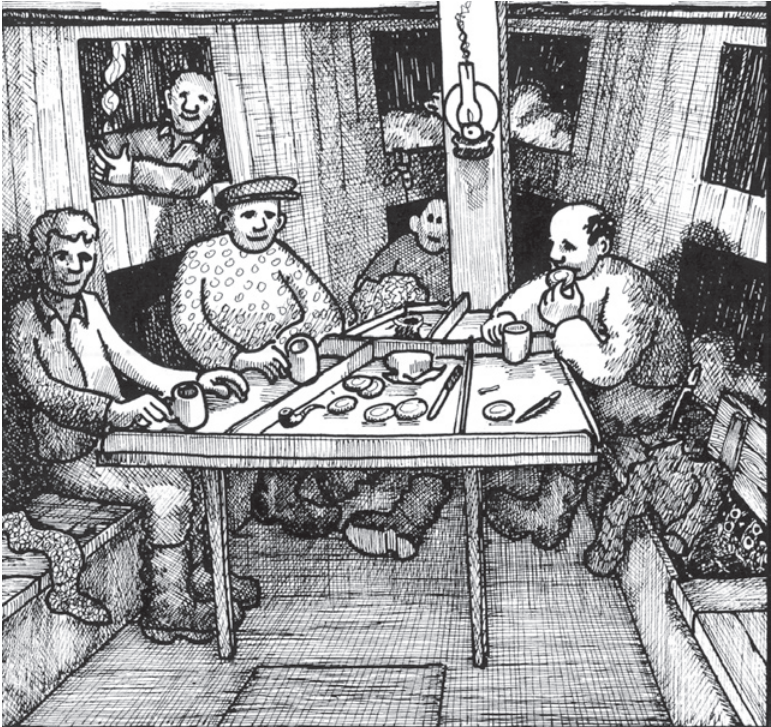
Maður sker lippu

Lippurnar verða taldar. Talið á teimum avgera inntøkuna

Eftir Yvonne fór Torleif við Agnes Louise.

Hugni í lugarinum. Teknað hevur Bárður Jákupsson

Komandi Miðvika

Í komandi Miðviku verður greitt frá vanlukkuni við torvbátinum í 1952, tá ið fyra menn doyðu